

her i dette høje Ting gjorde sig til Talsmand for Anskuelser, som i alt Fald paa visse Omraader minder om det nu indtagne Standpunkt, og jeg husker ogsaa, at et andet aaret Medlem af Socialdemokratiet sprang op næsten som Trolden af en Æske og protesterede imod, at saadanne Anskuelser skulde være det danske Socialdemokratis Anskuelser. Men hvordan er det gaaet? Det er gaaet saaledes, at Forholdene har været stærkere end Principperne, og det ærede Medlem, som protesterede saa heftigt ved den Lejlighed, faar jo nu trøste sig med, at Tiden som Regel indeholder Lægedom for den Slags Saar.

Der er, synes jeg, kun Grund til at glæde sig over, at den højtærede Trafikministers Synspunkter paa visse Omraader nu er knæsat som det nuværende høje Ministeriums Standpunkt og derigennem i Virkeligheden som det danske Socialdemokratis Standpunkt. Jeg mener, at det er et Skridt i den rigtige Retning, Socialdemokratiet her har taget, og det glæder jeg mig over, ikke mindst, fordi det er sket hos mine politiske Modstandere, som jeg jo mener i særlig Grad har Omvendelse behov — der staar et eller andet Sted skrevet noget om, at naar een Synder omvender sig, vil det medføre stor Glæde, og det kan selvfølgelig kun være en Glæde for Venstremænd, at Socialdemokraterne nu i Flok og Følge gaar over til det Standpunkt paa dette Omraade, som Venstre Gang paa Gang har hævdet som det eneste fornuftige og forsvarlige. Dette Standpunkt skal nok vise sig at være mere holdbart for et Samfund at bygge paa end de Principper, man fulgte under Krigen, at Staten skulde levere Folk næsten alting og skulde levere det for næsten ingenting. Et saadant System maatte jo nødvendigvis, om det var blevet fortsat, have ført til en økonomisk Ødelæggelse.

Jeg vil haabe, at Socialdemokratiet vil fastholde den nye Retningslinie, det her er slaaet ind paa. Der er for mig ingen Tvivl om, at en Fastholdelse af denne, hvor det er rigtigt og nødvendigt, vil bidrage til at gøre Livet adskilligt mindre byrdefuldt saavel for den nuværende som for den kommende Finansminister. Den Omvendelse, der paa dette Omraade er sket med Socialdemokratiet, er efter min Opfattelse en Opmuntring for Venstre, idet den er et Fingerpeg i Retning af, at det danske Socialdemokrati maaske alligevel ikke i det lange Løb er saa helt uimodtageligt for de fornuftige økonomiske Grundsatninger, som vi fra Venstres Side i mange

Aar har kæmpet for. Det er ganske vist kun en lille Begyndelse, og det er ogsaa kun paa et begrænset Omraade, men man kan jo heller ikke vente alting lige straks, der skal Tid til alt. En hurtig Vending kunde maaske ogsaa medføre indre politiske Vanskeligheder.

Den højtærede Finansministers Forelæggelsestale gav mig et Indtryk af, at han havde faaet den Opgave, den vanskelige Opgave, at tilfredsstille forskellige Standpunkter indenfor sit eget Parti; og jeg maa indrømme, at jeg har det Indtryk, at den højtærede Finansminister er kommet ret vidt i den saare vanskelige Kunst at holde Balancen, naar han bevæger sig paa farlige Omraader. Den højtærede Finansminister har forstaaet at holde Banen fri i flere Retninger, men jeg vil dog haabe, at det paa det økonomiske Omraade maa komme til at gaa i modsat Retning af den, som vi økonomisk set bevægede os i med stor Fart i Aarene 1914—20, og jeg vil haabe, at det Opbygningsarbejde, som er foregaaet siden den Tid, maa fortsættes, og at det maa foregaa paa en saadan Maade, at man ikke derved krænker Erhvervsfriheden og heller ikke svækker den enkeltes Sans for Sparsommelighed og den enkeltes Arbejdslyst, thi disse to Egenskaber, Arbejdsomhed og Sparsommelighed, er efter min Opfattelse uundværlige økonomiske Grundpiller for ethvert levedygtigt Samfund.

Den højtærede Socialminister var i sin sidste Tale her i Folketinget inde paa en Omtale af Socialismen og Liberalismen, og for at faa Materiale til at anskueliggøre sin Opfattelse foretog den højtærede Socialminister en Vandring omkring i Verden og fordelte omsider Udbyttet af Turen til de forskellige politiske Partier, men fordelte det paa den Maade, at Socialdemokratiet fik tildelt alt, hvad der var godt, medens derimod de øvrige Partier, især de liberale Partier, fik tildelt alt, hvad der var ondt og daarligt. Selv om man kunde synes, at det var en uretfærdig Fordeling, tror jeg ikke, man skal gaa i saa høj Grad i Rette med den højtærede Socialminister af den Grund. Der er vist ikke nogen Tvivl om, at det var gode Følelser, der drev den højtærede Minister til at foretage en saadan Fordeling. Der er vist ingen Tvivl om, at det er Forældrefølelsen, der har taget Magten fra den højtærede Socialminister, og at denne Fordeling af Rejsseudbyttet vistnok kan betragtes som en Bekræftelse af det gamle Ord, at enhver Skruk synes bedst om sine egne Kyllinger.

Men jeg kan ikke frigøre mig for den